

PARALIZA MIŠIĆA KOD MALOG DETETA

René – otac petoro dece

12. decembra 2008.

„Zar mu nisam vrlo čvrsto držao noge kad je bio mala beba?”

Ni sa skoro 12 meseci naše peto dete još uvek nije napravilo nikakav pokušaj da se okrene, puzi ili da zategne kolena kad ga držimo da stoji. Pedijatar nam je rekao da nemamo razloga za brigu, jer se neka deca jednostavno kasnije razvijaju.

Probali smo mnogo različitih metoda, ali nije bilo rezultata – šta god da smo radili, ostajao je na istom nivou. Međutim, bio je neobično spretan u korišćenju svojih stopala. Kad se igrao, koristio ih je kao da su ruke. Svojim stopalima je mogao da drži i okreće malu kantu i da u nju rukama ubacuje igračke.

Ubrzo posle prvog rođendana, odveli smo ga na ergo terapiju i vežbe za mišiće. Rezultati su bili minimalni. Sa 18 meseci je mogao samo da se okrene na bok, ali nije mogao da puzi.

Na kraju, pošto smo i moja žena i ja znali za Germansku Novu Medicinu (GNM), palo mi je na pamet da tamo potražim mogući uzrok i rešenje za ovaj problem. Kad pogledam unazad, stvarno ne mogu da kažem zašto se pre toga nisam setio.

Počeli smo sve da analiziramo na GNM način i smesta smo utvrdili da je svakako bilo znakova aktivnog konflikta. Njegove ruke, a posebno njegova stopala, često su bile hladna. Isto tako, nikada nije prespavao celu noć, i budio nas je i po četiri puta. Međutim, dovoljno je bilo da odemo do njegovog kreveta i nežno ga pomilujemo po glavi, i on bi istog trenutka ponovo zaspao bez da ga uzimamo u ruke. Do sada smo mislili da je nemiran zbog rektalne fistule koju je imao dva puta – sa 4 i 6 meseci. Svaki put je bilo potrebno uraditi čišćenje, što je vrlo bolan i prilično dugotrajan proces.

Počeli smo da razmišljamo. *Koji su njegovi trenutni simptomi?* On je mogao tako dobro i vešto da pomera svoje noge kao pravi mali majmun – imao si utisak da ima četiri ruke. A opet, gotovo nikad nije pokušao da uradi ništa što zahteva snagu, kao na primer šutiranje, pritisak ili odgurivanje od sebe. Hmm! Naša starija deca su uživala da nas šutiraju u stomak dok smo im menjali pelenu, a on je samo prilično mirno ležao.

Da li je, možda, doživeo motorni konflikt „nisam u stanju da pobegnem“ koji je pogodio njegove noge? Nismo mogli da se setimo ničega, zato što bebe ne mogu da hodaju – niti se ikada negde „zaglavio“. Kako je mogao da doživi motorni konflikt kad nije mogao ni da hoda, ni da puzi. Da li je to bila karma? Ne, to je bilo malo previše „uvrnuto“ za nas.

Još jedna mogućnost za nastanak motornog konflikta bila je vakcinacija, koja je prema GNM mogla dovesti do konflikta „osećam se zaglavljeno“, zbog prečvrstog držanja deteta. Međutim, i to nije bilo primenljivo, pošto naš sin nikada nije bio vakcinisan. Hmm!

Ali čekaj malo! Zar nisam vrlo čvrsto držao njegove noge kad je bio mala beba, dok je moja žena pokušavala – da što je moguće brže i bolje – očisti njegovu rektalnu fistulu pre nego što je zaštititi zavojem?

Sav sam se naježio! Naravno, držao sam mu i noge i gornji deo tela što sam pažljivije mogao ali i vrlo čvrsto, da bih bolje sprečio bilo kakav pokret deteta dok je moja žena zatezala konce. On je uvek glasno vrištao za vreme te procedure, jer je to verovatno vraški bolelo. Bilo je užasno. Iako je moja žena cenila moje napore da ga savladam da bude miran – jer bi u protivnom postupak nepotrebno dugo trajao – isto tako je bila istina da za to vreme beba nije mogla da se pomeri ni za milimetar! Ako to nije bio primer za konflikt „nisam u stanju da pobegnem“, onda ne znam šta bi bio?

Osetili smo ogromno olakšanje što smo pronašli mogući uzrok. Sve što smo sada morali da uradimo je bilo da mu sve ovo objasnimo i da mu damo mogućnost da podeli sa nama svoja osećanja oko tih događaja. Onda bismo zajedno našli način da razrešimo ovaj konflikt. Hmm! On je, na žalost bio beba – premali i da priča i da razume ovakvo nešto.

Šta da radimo? Nešto nam je palo na pamet! Ako je verbalna komunikacija nemoguća, onda je govor tela možda dobra alternativa. Vraćanjem nazad, u originalnu situaciju, mogli smo da mu „pokažemo“ kako da razreši svoj konflikt. Položili smo ga da legne kao i pre, ja sam ga nežno držao dok je moja žena „radila na njemu“ gurkajući ga po zadnjici u pokušaju da ga podseti na spornu situaciju.

Čim sam ga uhvatio za nožice, sva sreća je nestala sa njegovog lica, a oči su mu se raširile i ispunile strahom. Po izrazu njegovog lica se videlo da očekuje jak bol.

Moja žena je nastavila da ga gurka u zadnjicu. Na kraju krajeva, već dugo nije imao nikakve rane i bolove u tom području. Ali, on je postao ekstremno napet i upaničen i spreman da počne da vrišti u očekivanju bola koji je pamtio. Olabavio sam stisak. Ništa se nije desilo. Na njemu nije bilo nikakve promene. Sada sam samo lagano dodirivao njegovo telo, očekujući bilo kakvu reakciju, ali on nije napravio apsolutno nikakav pokušaj da pomeri svoje noge. Čekali smo. Onda, kad sam zaista počeo da osećam slabe pokrete u njegovim nogama, dobio sam inspiraciju. Prasio sam se da je „odgurnuo“ moje ruke dovoljno snažno, da sam morao da napravim korak unazad i dignem ruke u vazduh. On me je samo gledao. Ponovo sam ga uhvatio za noge, ovog puta manje snažno. Moja žena ga je ponovo gurala po zadnjici. Ovog puta, pokreti nogu su bili vidljiviji. Opet sam se pravio da me je njegov pokret primorao da „padnem unazad“ sa rukama u vazduhu. Ponovo me je pažljivo posmatrao.

Ponovili smo ovu vežbu jedno 12 do 15 puta. Pokreti njegovih nogu su bili sve jači, a panika i strah su polako nestajali iz njegovih očiju. Na kraju je zapravo toliko uživao u „igri“, da se smejavao iz sveg glasa. (Dok ovo pišem, padaju mi na pamet reči Dr Hamera: „Konflikt je razrešen kad on/ona mogu tome da se smeju.“ Koliko istine u tim rečima!)

Moj mali sin se i dalje smejavao dok sam mu držao noge i namerno pokušavao da ih ispravim u kobajagi-šutu, pretvarajući se da „padam unazad“. Bilo je divno gledati njegovu ponovo nađenu slobodu! Nije imao nikakvu snagu u svojim malim nogama, ali su pokreti jasno ukazivali da hoće „da odgurne nešto od sebe“. Uživali smo dok smo posmatrali promenu u njegovim izrazima lica, ali bilo je već kasno popodne, i bilo mu je vreme da ide u krevet. Odlučili smo da narednih dana često ponavljamo vežbu.

Sledećeg jutra smo bili prilično iznenađeni kad smo shvatili da je prespavao celu noć – prvi put za mnogo meseci! Ručice su mu bile tople na dodir, bio je zadovoljan i nije bilo njegovog uobičajenog negodovanja. Ponovo smo igrali igru, i on je odmah bio spreman da me „odgurne od sebe“ bez ikakve panike u očima. Posle dva dana smo prestali sa igrom, jer nismo hteli da preterujemo sa stimulacijom. Zahvalni za dve noći neprekidnog sna, bili smo sigurni da to nije slučajnost. Međutim, izgledalo je kao da u njemu nema ni tračka volje da puzi.

Oko 2 sata pete noći, on je iznenada počeo da plače. Pokušali smo da ga smirimo mazeći ga po glavi kao ranije, ali čak ni dizanje iz krevetića i nošenje naokolo nije uspelo da ga smiri. Počeo sam da se

pitam da li je moguće da se radi o „Epileptoidnoj Krizi”. Nisam bio u stanju da ga smirim čitavih 40 minuta; plakao je i cvilio. Zatim se za nekoliko minuta smirio i zaspao mi u naručju. Stavio sam ga u krevet, i on je dobro spavao ostatak noći, i od tada je nastavio da tako spava. Treba napomenuti: da nismo znali za „Epileptoidnu Krizu”, ne bi bili u stanju da prepoznamo ove očigledne simptome.

Sporo ali sigurno, pokušaji našeg sina da puzi su se poboljšavali u sledeće dve nedelje posle razrešenja konflikta. Bilo je očigledno koliko je bio aktivan prvo u pokušajima da puzi, zatim da stane na noge, i na kraju da hoda. Svoje prve male korake je napravio 6 do 7 nedelja posle toga, koristeći kolica za lutke kao podršku. Njegov napredak je bio brz, tako da je uskoro samovereno hodao sam i bez mnogo padanja.

Sada, sa dve i po godine, ima normalan razvoj za svoj uzrast, što potvrđuju i aktuelni medicinski pregledi.

...Da nismo uzeli stvar u svoje ruke, verovatno bismo sada imali dete kome bi neki dobonamerni ali neuki lekar dijagnostikovao „multiplu sklerozu”. Teško je rečima izraziti koliko smo samo srećni što smo znali Germansku Novu Medicinu, i što smo to znanje mogli da primenimo na našem sinu.

Gotovo je nemoguće shvatiti obim otkrića Dr Hamera. Skidamo kapu ovom čoveku i njegovoj istrajnosti. Mnogo, mnogo Vam hvala, Dr Hamer!

René, otac petoro dece

Na engleski prevedeno sa originalnog nemačkog dokumenta

Prevod: Dr Radmila Jonić

Izvor: www.LearningGNM.com